

de terra pelada sense aglevat ni géspe; en la dura ascensió a la Pala de Dellui (gran cim entre Cabdella i St. Nicolau), el guia boïnès em recomanava «no púje pel *terál*» (sinó per l'aglevat), 1973; «*Es Taráls*», partida de serra a Arestuí (1959); també aranès *tarralb* (amb *estarralhà-se* 'esllavissar-se' format com gc. *eslurà* derivat del bc. *lurra* 'la terra' Rohlfz, *Le Gc.*, p. 27). També *terraller*: ja a Espot (*es taráls*, 1959); i als Aspres: «—Què és 'La Miranda'? —Són *taráls*» a Forques (on hi ha una partida dita *al taráls*). *Terralla*.

Terranc, §§ 3 i 4, *AlcM*, és un derivat de *terra* (que *AlcM* confon amb *tarranc* 'tros de branca, tronc' sense cap raó, escrivint-lo malament amb *e*, per al qual veg. *TRANCA*). De *terranc* són derivats: 1) *+tarrankó*: bloc d'arrelam mesclat amb terra formant illeta dins els canyars inundats de l'Albufera, El Palmar (1962), on hi ha una partida dita *Els Tarrancons*. 2) *+Tarranquer* 'terrer, terrall' a l'Urgellet («d'aquells *teřanķés* en diuen Les Llaus» Bellestar, 1959). *Terrancós* probablement és el *Dfa*. el qui té raó (ple de terrancs o blocs terris), i no pas *AlcM*. *Terrany*. *Terranyar* (*DAg.*).

Terràs 'espècie d'ampolla': «umplí un *tarraç* d'aigua e veeren-la tota *térbola*», *Eiximplis*, Ag. II, 1963; val. Ss. xiv i xv *DAG*. *Terrasset*: «El melero és un tarro --- que --- se destinaba para contener miel, pero, com el *terracet*, también era utilizado para toda clase de confitura en almíbar; --- se iban introduciendo en los *terracs* y meleros pedazos o 'talladetes' de calabaza o melón, para, después, llenarlo de arrope, tapando el recipiente con un trozo de pergamino o tela, sujeta a la boca con bramante», *La antigua cerámica de Manises* (Supl. Lit. de 'Levante', 3-II-1956). Amb *terràs* cf. el cast. ant. *tarrazo* d'on sembla que s'extragué *TARRO* (?).

Terrassa era també el nom d'un atuell: «Maria / --- / fon --- prophetada / en prophcies, / per Isahies / e tots prophetes / --- / d'archa o thora / pell, cubertora, / d'or la *tarraça*, / urna o taça, / verga d'Aron / ---»; «Lo creador / --- / a son plaer / fa com l'oller, / qui d'una massa / ne fa *tarraça*, / olla, scudella, / plat, canterella / ---»; «als santuaris / donàls soaris, / --- / calces, tovalles, / grans presentalles, / *terraces*, liris, / imatges, çiris / ---», *JRoig* (*Spill*, 11261, 14698, 4697). De *terrassa*, pres per un augmentatiu, se n'extragué *terreta*, amb sufix diminutiu, usat a Reus per a un 'test', cast. *maceta* (1960, Bladé Desumvila, 1972); també s'hauria pogut pensar en un encreuament de *test* amb *parreta*, nom d'atuell (*parres* a la Ribera d'Ebre: Bladé, i per a l'etimologia veg. ací *DCEC/DECH* s. v. *parra*), però és més rebuscat i innecessari. *Terrassa* 'mena de terrat' [1431, *AlcM*; fins a la V. d'Aran, Krüger, *Hochpyr*. A, II, 21]. *Terrassada*. *Terrassaire* (*DAG.*). *Terrassal* (*Lab.*). *Terrassenc*. *Terrasseta* 1431, Torredembarra, *DAG*. un atuell ornamental.

Terrassà, -ana, adj. i sobretot substantiu, aplicat a les coses de terra, en tant que diferent de mar, sobretot a la gent que no és marinera: «Jo R. Muntaner, a

Gallípol, ab tots los hòmens de mar e d'altres, *terrassans* ---», *Cròn.*, § 223 (Casac. VI, 63.3); en una navegació agitada «En Tomàs de Bajalta, calo-baixo [o sigui 'decaigut, de cap a caiguda'], romanía arrupit en la fosca sama dels peons, capejant el tempora' amb totes les angúnies d'un trist *terrassà*», Coromines (*Silèni*. XVIII, 238); «cerqueu-me un ram de *terrassanes* o pescadores naturals ---», Ruyra (*Pinya de Rosa* II, 57), en el *DAG*. el publicador va llegir malament una *-j-* en lloc de *-s-*, en la nota «*terra<S>sans*: la gent de mar anomena així als qui treballen la terra» (no existeix *terrajans).

Amb aquest sentit i matís [no Barcelona, sí Maresme etc. 1915 ---], és usual des de l'extrem N. al S. de les comarques costeres de tot el domini, sobretot les continentals; al Barcarès, després de l'enquesta marina, em donaren com a informador E. Malpàs, *terrassà*, perquè em donés els *NLL* dels *téřasás*; a Cullera (1964) i el Perelló de Val. (1932) també oposat a 'pescador' i 'gent de mar'. «Solía ixiť a peixcar en un bot --- que no-u sabera sa pobra mare, que volia fer d'ell 'un *terressà*' [sic *-re-?*] aburgesat i no un mariner», Morales SMartín (*Idilis Llevant.*, 59.15).

De cap manera no expressa l'ofici de 'treballador de la terra' (com entenen ben infundadament els insulars Aguiló i Moll en llurs diccs.), sí el del lloc de vida, encara que es faci extensiu, com esqueia, als hàbits i inclinacions; que, en gent del país, pel fet mateix, es combinen naturalment amb l'explotació de la terra: «una munió de dones --- bellugaven feyneres --- masegant la terra, fent --- baixar les poualanques --- totes ab les faldilles doblegades --- embrunint-se al sol; la Mila, tot guaytant-se-les, sentí que se li esbatanava son ànima calda de *terrassana* i que --- la empenyia a baixar del carro, a ficar-se per aquells horts i grapejar --- la terra tèbia, les fulles humides, l'aigua regalada ---», *VCatalà (Solitud)*, p. 8).

En el curs de les estacions, «la tardor --- alegra si veuen curulls els canyats i rases les tines --- vingué l'hivern, i comensaren els feriatos dels *terrassans*: que se la xalan, del escon a la màrfega y de la màrfega al escon, perquè les nits són llargues ---», *MnVayreda (Sang Nova* III, § 1, 171). A Mallorca ús no ben igual, perquè no s'hi fa una distinció tan clara entre *pagès* i *terrassà*, car aquell expressa també el lloc tant o més que l'ofici; i a Felanitx nota que diuen *pařázos*, i no pas *terrassans*, quan escauria usar aquest; però també tinc nota a Alcúdia de «termes més de *terrassà* que de mariner» (1962). No existeix *terrerà* (errada de Salvat).

Terrassania ant. 'acció o expedició de la gent de mar, quan fa incursió en la terra': «lo leny armat trobà-lo en Barbaria, on havia feita una ferida entre Tunis e Alger, e hi hac feta *terrassania*: e hi pres més de tres-cents presons de sarrains e n'hi matà, e hi afogà locs, e pres lenya e tarides de sarrains» (fets de 1286); «féu la via de Tolometa, costejant la costera; e axí mateix féu *terrassania* amunt, de barques, e n'hac molts esclaus e esclaves, e naus e lenys, que pres carregats d'especieria ---», Muntaner (§§ 155, 159, Casac.